

Arrest

nr. 81 695 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 77 127 van 13 maart 2012 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die loco advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien er ten eerste een schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder T. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst.

Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Immers: in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het geregistreerd partnerschap op datum van 05.05.2011 met onderlinge toestemming werd beëindigd, terwijl de partner van verzoeker, zijnde Mevrouw D. op voornoemde datum de wettelijke samenwoning heeft stopgezet.

Het is bovendien niet zo dat wanneer een geregistreerd partnerschap wordt stopgezet, dat er geen sprake meer kan zijn van een gezinscel;

Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur;

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de motivering van de beslissing bovendien geen gewag maakt van een geïndividualiseerde beweegreden;

Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht;

Dat bovenstaand middel ernstig is.”

1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig eerste in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ter ondersteuning van zijn middel poneert verzoeker bijzonder summier dat het niet zo is dat wanneer een geregistreerd partnerschap wordt stopgezet er geen sprake zou zijn van een gezinscel.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten:

Uit de gegevens van het rjksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 05.05.2011 met onderlinge toestemming werd stopgezet te Aarschot.

Terwijl verzoeker geen enkel stuk aanbrengt van zijn beweringen.

Uit de gegevenshistoriek op naam van verzoeker blijkt dat deze sedert 9.5.2011 werd afgeschreven naar een adres (...)

Dit werd aldus ook duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit deze gegevens blijkt afdoende dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker betwist ook niet dat zij niet meer samenwoonden op het ogenblik dat het relatieverlag werd opgesteld, doch stelt dat niet noodzakelijk is voor de gezinscel.

Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging 'het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten', van een 'gezinscel', van een 'reële, echtelijke band', een 'levensgemeenschap'.

De verwerende partij ziet echter niet in hoe er sprake kan zijn van een gezinscel indien blijkt dat de samenwoning werd stopgezet.

Gelet op het voorgaande dient er te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Er kan dienaangaand nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoont meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging." (R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Het middel kan niet worden aangenomen."

1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, en de feitelijke redenen, de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met haar partner is op 5 mei 2011 stopgezet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De formele motiveringsplicht is niet geschonden.

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit artikel, zoals geciteerd in het tussenarrest van 13 maart 2012, bepaalt onder meer dat de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zij begeleid en vervoegd hebben indien het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet wordt beëindigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motivering ontoereikend acht en bekritiseert omdat zij betwist dat het aangegane geregistreerd partnerschap, waarvan zij niet betwist dat dit op 5 mei 2011 werd beëindigd, een einde kende in onderlinge toestemming. De verzoekende partij verhaalt in haar uiteenzetting van de feiten dat haar partner de wettelijke samenwoning stopzette zodat het onjuist is te stellen dat dit is gebeurd in onderlinge toestemming.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat het volledig irrelevant is wie het geregistreerd partnerschap heeft stopgezet of hoe dit is gebeurd, zodat kritiek hiertegen gericht kritiek vormt tegen een overtollig motief die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 september 2009 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat de verzoekende partij op 6 mei 2010 een F-kaart ontving. De verzoekende partij betwist en weerlegt niet dat het geregistreerd partnerschap een einde nam op 5 mei 2011. Uit de "gegevenshistoriek" van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt ook dat de wettelijke samenwoning stop gezet werd op 5 mei 2011. De vaststelling dat het geregistreerd partnerschap een einde nam volstaat om de verwerende partij toe te laten te handelen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er wordt opgemerkt dat voormeld artikel geenszins vereist dat het einde van het partnerschap geschiedt in onderlinge toestemming of door toedoen van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het niet zo is dat bij de stopzetting van een geregistreerd partnerschap er geen sprake meer is van een gezinscel, is deze kritiek niet relevant omdat de bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing en bijgevolg de stopzetting op zich volstaat, los van het al dan niet bestaan van een gezinscel. Bovendien bewijst de verzoekende partij geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gezinscel bestond. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij geen enkel stuk aanbracht aangaande haar beweringen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er ondertussen een verzoening plaatsgreep, doet dit, zelfs al zou deze loutere bewering juist zijn, geen afbreuk aan het voorgaande. Dit gegeven werd niet aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien dient de Raad zich, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, voor de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Door na te laten om de nieuwe feitelijkheden en details op hun waarheidsvinding te controleren, ontnemt verwerende partij aan verzoeker het recht op het bekomen van het statuut van erkend vluchteling;

Het nalaten om de bijkomende en nieuwe informatie op haar waarachtigheid te toetsen, betreft een schending van de zorgvuldigheidsplicht, dewelke behort tot de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur;

Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII);

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II), hetgeen thans wordt geweigerd;

Het louter aanvaarden van het niet-bestaan van een gezinscel bij het stopzetten van de wettelijke samenwoning dient als kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te worden gekwalificeerd;

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat bovenstaand middel ernstig is;”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoekers verblijf te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers beschouwingen zijn in casu dan ook niet relevant.

Andermaal (cf. repliek op het eerste middel) dient te worden vastgesteld dat zijn beschouwingen op geen enkele wijze worden gestaafd.

Verzoekers ongestaafde en losse beweringen zijn geenszins van aard om tot het tegendeel te besluiten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen.”

2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij meent dat het louter aanvaarden van het ontbreken van een gezinscel bij stopzetting van de wettelijke samenwoning onredelijk is en onzorgvuldig. Met deze beschouwing bekritiseert de verzoekende partij de wettelijke bepalingen. Dergelijke kritiek, daargelaten de vaststelling dat het bestaan van deze gezinscel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet is aangetoond, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat het bestuur de wettelijke bepaling, in casu artikel 42 quater van de vreemdelingenwet, dient toe te passen en de Raad deze wettelijke bepaling niet vermag te wijzigen. Gelet op de bovenvermelde bespreking van het eerste middel waarnaar de verzoekende partij verwijst, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Van de verwerende partij kan in casu niet verwacht worden dat zij bijkomend onderzoek zou verricht hebben, te meer de verzoekende partij niet betwist dat het partnerschap was stopgezet op 5 mei 2011. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen indien nieuwe feiten zich voordoen, hetzij voor het nemen van de bestreden beslissing bij het stopzetten van de wettelijke samenwoning de verwerende partij in te lichten over feiten die relevant zouden kunnen zijn bij de beoordeling van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij beweert dat het recht op het “*bekomen van het statuut van erkend vluchteling*” haar wordt ontnomen door de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een mogelijk recht op het statuut van vluchteling zodat dit onderdeel niet dienstig is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien ten derde de bestreden beslissing strijdig is artikel 8 EVRM, betreffende het recht op gezinsleven hetwelk wordt geschonden.

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke “familiale” banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, RevTrim.dr. fam., 2001, 128).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een “familiale cel”.

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.TrIm.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat er ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoeker en mevrouw D.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht op een gezinsleven zou schenden;

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze zaak niet betwist wordt noch kan worden betwist.

Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf.

Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2 lid EVRM.

Verzoeker maakt geen gevaar uit voor de Belgische samenleving en is geïntegreerd.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker voor onbepaalde tijd van zijn zus gescheiden zal leven;

De uitlevering is in het licht van art. 8.2 E.V.R.M. een bij de wet voorziene toegelaten inmenging van het openbaar gezag. Gelet op de geschetste omstandigheden is die maatregel echter niet evenredig. Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins aantoonbaar op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoeker zouden wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker ipso facto een schending zou uitmaken van zijn recht op privé en gezinsleven.

Verzoeker slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T VR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Terwijl uit de inhoud van het administratief dossier blijkt dat er van enige samenwoning al lang geen sprake meer is.

De beëindiging van verzoekers verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers derde middel dus niet kan worden aangenomen."

3.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu meent de verzoekende partij dat artikel 8 EVRM is geschonden omdat er sprake is van een “*familiale cel*”. Er zou ontegensprekelijk een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner bestaan. Het familieleven zou niet kunnen worden betwist. De Raad herhaalt dat hij zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Naast het gegeven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er een gezinscel bestaat, betwist de verzoekende partij niet dat op 5 mei 2011 het partnerschap was stopgezet. Indien de verzoekende partij zich verzoende en een relatie op andere gronden met haar partner aanging diende zij hiertoe een nieuwe aanvraag in te dienen, minstens de verwerende partij te verwittigen. De verzoekende partij kon weten dat bij een stopzetting van de wettelijke samenwoning het rijksregister deze verandering zou registreren. Gelet op deze stopzetting mocht de verwerende partij het verblijfsrecht beëindigen en is ten gevolge van de wettelijke bepalingen niet meer vereist dat nog zou worden onderzocht of de partijen samenwonen zonder het contract van wettelijke samenwoning. De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden verder te motiveren hetzij nog andere belangenafwegingen te maken en kon er van uit gaan dat er geen gezinscel meer was, te meer het rijksregister de beëindiging van de wettelijke samenwoning weergaf en de gegevenshistoriek op naam van de verzoekende partij een afschrijving naar een ander adres weergaf. De verzoekende partij toont in het verzoekschrift evenmin aan dat er een gezinscel bestaat tussen haar en de partner. Waar de verzoekende partij meent dat door de bestreden beslissing zij gescheiden is van haar “*zus*” wordt vastgesteld dat deze opmerking niet dienstig is nu de verzoekende partij niet aangeeft met haar zus een gezinsleven te hebben.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in dit middel tot een weergave van louter theoretische beschouwingen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN